

בס"ד. ל"ג בעומר, ה'תשי"א

(הנחה בלתי מוגה)

וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה¹, והיינו, שבתחילה צ"ל מצות הבאת עומר התנופה, ואח"כ מצות ספירת העומר, מצוה למימני יומי ומצוה למימני שבועי², שמצוה זו היא בין הבאת העומר לחג השבועות. אך צריך להבין מ"ש וספרתם גו' ממחרת השבת, דלכאורה, כיון שהכוונה בזה היא ממחרת הפסח³, הול"ל ממחרת הפסח, ולמה נאמר ממחרת השבת. ובפרט שהצדוקים טעו ואמרו שהכוונה היא ממחרת שבת בראשית, וחכמי ישראל היו צריכים להתווכח עמם ולהביא ראיות שכוונת הכתוב היא למחרת הפסח³, וא"כ למה לא נתפרש בכתוב ממחרת הפסח, אלא נאמר ממחרת השבת.

(ב) **ויובן** זה בהקדים ביאור כללות ענין ספירת העומר. דהנה איתא במשנה⁴ כל המנחות באות מן החטין, וזו (מנחת קנאות) באה מן השעורין, וכן מנחת העומר באה מן השעורין. והנה, הטעם שמנחת קנאות באה מן השעורין, מאכל בהמה, מבואר במשנה שם, כשם שמעשי מעשה בהמה כך קרבנה מאכל בהמה. אך עדיין צריך ביאור למה נשתנתה מנחת העומר מכל המנחות שבאה מן השעורין דוקא. וידוע הביאור בזה⁵, שזהו לפי שהעבודה דמנחת העומר הו"ע בירור נפש הבהמית.

וביאור הענין⁶, דהנה הגילוי שהי' ביום א' דחג הפסח הי' בבחי' אתערותא דלעילא מצ"ע⁶, וכמ"ש בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה, היינו, שענין העבודה מלמטה למעלה התחיל לאחרי יצי"מ, ואילו ביצי"מ היתה ההתעוררות מלמעלה למטה. וזהו מ"ש משכני אחרין נרוצה הביאני המלך חדריו גו', משכני קאי על הגילויים דיצי"מ שהיו בדרך אתעדל"ע, שנגלה עליהם מלך מלכי המלכים

וראה גם ד"ה להבין ענין ספה"ע וד"ה משכני — תשי"ח (תו"מ חכ"ב ע' 299 ואילך. חכ"ג ע' 14 ואילך).
 (6) ראה לקו"ת ויקרא ג, א. אמור לה, ב. ובכ"מ.
 (7) שמות ג, יב.
 (8) שה"ש א, ד. וראה ד"ה משכני שבהערה
 5. אוה"ת שה"ש ח"א ע' נט. ע' עה.

(1) אמור כג, טו.
 (2) מנחות טו, א.
 (3) שם סה, ב.
 (4) סוטה יד, א.
 (5) בהבא לקמן — ראה ד"ה משכני תרנ"ה (סה"מ תרנ"ה ע' קעב ואילך). תרס"ח (סה"מ תרס"ח ע' ערב ואילך). ד"ה הנ"ל דש"פ במדבר תש"א (סה"מ תש"א ע' 119 ואילך).

כו', והיינו, שישראל מצד עצמם היו משוקעים במ"ט שערי טומאה¹⁰, אלא שנגלה עליהם כו', שזהו"ע משכני, מלמעלה למטה. וזהו גם מ"ש משכני, לשון יחיד, כי, הגילוי מלמעלה פעל הזזה רק בנפש האלקית, שרק נפש האלקית מרגשת הגילוי מלמעלה, אבל נפש הבהמית נשארה במעמדה ומצבה. וזהו גם מ"ש¹¹ ביצי"מ כי ברח העם, ומבאר רבינו הזקן¹², דלכאורה הוא תמוה למה היתה כזאת, וכי אילו אמרו לפרעה לשלחם חפשי לעולם לא הי' מוכרח לשלחם, אלא מפני שהרע שבנפשות ישראל עדיין הי' בתקפו כו', והיינו, דכיון שהגילוי מלמעלה פעל הזזה רק בנה"א, משא"כ נה"ב נשארה בתקפה, הנה מצד נה"ב הוצרך להיות ענין החפזון והבריחה. וכל זה הוא לפי שהגילוי דיצי"מ הי' בדרך מלמעלה למטה, ואילו ישראל מצד עצמם לא היו כלים לזה, ולכן נרגש הגילוי בנה"א בלבד. אמנם לאחרי הגילוי דיצי"מ הי' ענין ספירת העומר, שהו"ע העבודה מלמטה למעלה, ועז"נ אחריו נרוצה, היינו, שאין זה באופן דמשכני, מלמעלה למטה, אלא באופן שהריצה היא מעצמו (אליין לויפן), שזוהי העבודה בדרך מלמטה למעלה. וכיון שהעבודה היא מלמטה למעלה, הרי זה שייך גם לנה"ב, ולכן נאמר נרוצה, לשון רבים, שזה פועל הזזה גם בנה"ב. וזהו גם הדיוק נרוצה, מלשון מרוצה דוקא, כי, כאשר העבודה היא גם מצד נה"ב, הרי זה בדרך מרוצה, כי טבע הנה"ב הוא שכאשר נמשך לאיזה דבר הרי זה אצלו בדרך מרוצה דוקא, והיינו, שאצל הנה"ב לא שייך ענין של הליכה לאט לאט, כי אם בדרך מרוצה, וממה־נפשך, או שאינו נמשך כלל לעניני אלקות, או שנמשך אליהם בדרך מרוצה (והיינו, שכאשר פועלים עליו להיות נמשך לאלקות, הרי זה נעשה אצלו בדרך מרוצה). ועוד זאת, שכאשר נה"ב נמשך לאלקות בדרך מרוצה, הרי זה פועל ענין המרוצה גם אצל נה"א, והיינו, שנה"א מצד עצמה אין בה ענין המרוצה, והמשיכה שלה לאלקות היא במדידה והגבלה, אבל ע"י הנה"ב ניתוסף בה תוספת אור, שנעשה בה ענין המרוצה, למעלה ממדידה והגבלה. וזהו אומרו נרוצה לשון רבים, שענין המרוצה הוא (לא רק אצל נה"ב, אלא) גם אצל נה"א. וכללות הענין דאחריו נרוצה קאי על העבודה דבירור נה"ב, שזוהי כללות העבודה דספה"ע שהיא בדרך מלמטה למעלה, וזוהי ההכנה להענין דמתן תורה, הביאני המלך חדריו.

(12) תניא פל"א. וראה גם לקו"ת שבעה ערה

.6

(9) הגש"פ פיסקא "מצה זו".

(10) זהר חדש ר"פ יתרו. ועוד.

(11) בשלח יד, ה.

ג) **ובפרטיות** יותר הנה בכירור נה"ב יש ב' ענינים, בירור המוחין, ובירור המדות, והם ב' הענינים דהקרבת העומר וספירת העומר¹³. הקרבת העומר הו"ע בירור המוחין דנה"ב, כי, נוסף לכללות הענין שמנחת העומר באה מן השעורים, מאכל בהמה, שמורה על בירור הנה"ב, הנה במאכל בהמה גופא באה המנחה מן הדגן, שמורה על המוחין, כמובן ממארז"ל¹⁴ אין התינוק יודע לקרות אבא עד שיטעום טעם דגן, אלא שזהו"ע המוחין דנה"ב, שכיון שעיקרה מדות, הנה גם המוחין שלה הם קשורים ושייכים אל המדות, שזהו שגם הדגן (מוחין) הוא מאכל בהמה (מוחין השייכים אל המדות). ולאחרי הקרבת העומר שהו"ע בירור המוחין דנה"ב, באה העבודה דבירור המדות דנה"ב ע"י ספירת העומר, למימני יומי ולמימני שבועי. והיינו, דהקרבת העומר שהו"ע בירור המוחין השייכים אל המדות, הרי זה ביום א' בלבד, ט"ז בניסן, אבל ספירת העומר שהו"ע בירור המדות עצמן, הנה על זה לא מספיק הבירור בכללות, אלא צריך להיות בירור פרטי, לברר כל מדה ומדה בפני עצמה, ועוד זאת, שהבירור צריך להיות בפרטי פרטיות, לברר כל מדה כפי שהיא כלולה מכל ז' המדות. והיינו, שהבירור בכללות הוא בדרך מקיף בלבד, ואינו נוגע לפועל, והעיקר הוא העבודה לאט לאט, בכח עצמו דוקא, שזהו הבירור בפרטי פרטיות, כפי שכל מדה כלולה מז' מדות, שע"ז נעשית העבודה באופן שבכל דרכיך דעהו¹⁵, שכל פרטי הענינים דמחשבה דיבור ומעשה יהיו כדבעי. וזהו שמצות ספה"ע היא לא רק למימני שבועי, דהיינו בירור כל מדה בכללות, אלא העיקר הוא למימני יומי, דהיינו בירור המדות בפרטיות, חסד שבחסד כו' הוד שבהוד כו' עד למלכות שבמלכות. ובזה יש לבאר דעת רבינו ירוחם¹⁶ שבזמן הזה יש חילוק בין המצוה למימני יומי להמצוה למימני שבועי. דהנה, יש אומרים¹⁷ שגם בזמן הגלות מצות ספה"ע היא מדאורייתא, ויש אומרים¹⁸ שבזמן הגלות מצות ספה"ע היא רק מדרבנן. אך רבינו ירוחם¹⁶ מחלק בין ספירת הימים וספירת השבועות, שספירת הימים, גם בזמן הזה היא מדאורייתא, אך ספירת השבועות היא מדרבנן. ויש לומר הביאור בזה ע"פ הנ"ל, שספירת

16) ספר תולדות אדם נתיב חמישי חלק רביעי (וינציאה ש"ג ג' – מד, ג).
17) רמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ז הכ"ב. חינוך מצוה שו. ועוד.
18) תוס' מנחות סו, א. מטה משה אות תרסז. ברכ"י אר"ח סתפ"ט סק"א. וראה שו"ע אדה"ז אר"ח שם סעיף ב וסעיף יז. ועוד.

13) ד"ה משכני הנ"ל תש"א (סה"מ תש"א ע' 123).
14) ראה ברכות מ, א. מתנות כהונה לב"ר פט"ו, ז. מבוא שערים שער ה ח"א פי"ב בהגהת צמח.
15) משלי ג, ו.

השבועות הו"ע בירור כללות המדה, וספירת הימים הו"ע בירור כל פרט ופרט שבכל מדה, ועפ"ז הנה ספירת הימים שהו"ע בירור כל פרטי המדות, כיון שענין זה שייך לעבודה בפועל במחשבה דיבור ומעשה (כנ"ל), שצריכה להיות וישנה בכל עת ובכל זמן, לכן חיוב ספירת הימים גם בזמן הזה הוא מדאורייתא, משא"כ ספירת השבועות שהו"ע בירור כללות המדה, שאין זה שייך לעבודה בפועל במחשבה דיבור ומעשה, הנה אף שיש בזה מעלה לגבי העבודה דמימני יומי, כיון שזהו בירור המדה בכללותה שזהו"ע נעלה יותר, הרי לאידך גיסא, כיון שזוהי עבודה נעלית יותר שאינה שייכת למעשה בפועל, הנה בזמן הזה אין לנו הכח לברר כללות המדה, והכח שניתן לנו הוא רק על מה ששייך לעבודה בפועל.

ד) **וביאור** ענין התכללות המדות¹⁹, איך כל מדה כלולה מז' המדות. ולדוגמא במדת החסד, שנוסף על כללות מדת החסד עצמה שענינה הוא אהבת הוי', הרי היא כלולה גם מכל המדות. דענין חסד שבחסד היינו שמצד אהבתו להוי' הרי הוא אוהב את אוהבי הוי', שכאשר רואה מי שעוסק בלימוד התורה וקיום המצוות ביראת שמים, הרי הוא מתעורר באהבה אליו. וכמו"כ מצד אהבתו להוי' הרי התעסקותו בכל הענינים השייכים לתומ"צ היא בזריזות. וענין גבורה שבחסד היינו שאהבתו להוי' מתבטאת בקו ההפכי, ששונא את מנגדי הוי'. וענין תפארת שבחסד הו"ע ההתפארות הבאה מהחסד, שכאשר רואה מי שלומד תורה ומקיים מצוות מתוך נועם ועריבות (מיט אַ געשמאַק), הרי הוא מתפאר על היופי שבתומ"צ, באיזו מדה (אויף וויפל) יכולה התורה לפעול באדם. ונוסף על התכללות עיקרי המדות (חג"ת), כלולים בחסד גם ענפי המדות (נה"י), דנצח שבחסד היינו שמצד אהבתו להוי' הנה גם כאשר יש מונעים ומעכבים, ה"ה מנצח את עצמו לעמוד נגד כל מונע כו'. ועוד זאת, שכאשר יש התנגדות מבחוץ ואין לו כח כו', כי רבים קמים עליו²⁰, הנה מצד אהבתו להוי' הרי הוא לוחם עם המנגדים כו' שזהו"ע הוד שבחסד. וענין יסוד שבחסד היינו שגם כאשר מאיזה טעם אין לו משיכה לתומ"צ, הנה מצד אהבתו להוי' הרי הוא מתקשר לזה בכל תנועות נפשו, עד שמתעורר בתשוקה לתומ"צ, ועד שכל המחדומ"ע שלו הם רק בתומ"צ, שזהו"ע מלכות שבחסד. וכשם שמדת החסד כלולה מכל המדות, כן הוא גם בכל המדות, שכל מדה כלולה מכל המדות.

19) בהבא לקמן — ראה ד"ה משכני (20) תהלים ג, ב.
תרג"ה, תרס"ח ותש"א שבהערה 5.

והנה כשם שבנה"א כלולה כל מדה מז' המדות, כן הוא גם בנפש הבהמית, שהרי את זה לעומת זה עשה האלקים²¹. וכמו במדת החסד, הנה ענין חסד שבחסד היינו שאהבתו לדברים גשמיים מתבטאת בתשוקה גלוי' לגשמיות. וגבורה שבחסד היינו שמצד אהבתו לדברים גשמיים הרי הוא שונא את המנגד לו בענין זה, שכאשר אומרים לו: איך מתאים לך להיות שקוע בענינים בהמיים שאינם לפי מעלת האדם, הרי הוא שונא אותם. ותפארת שבחסד היינו שנוסף על המשכתו לענינים גשמיים, הנה הוא גם מתפאר ומתלהב (ער באַרימט זיך און קאַכט זיך) בזה שהוא נמשך לענינים גשמיים. וענין נצח שבחסד היינו שגם כאשר מאיזו סיבה חסרה אצלו המשיכה לדברים גשמיים, הרי הוא מנצח את עצמו לפעול תשוקה כו'. ויתרה מזה, שגם כשישנה התנגדות מבחוץ, שמביישים ומבזים אותו, ואומרים: ראו כיצד יהודי בן אברהם יצחק ויעקב שקוע בענינים בהמיים, ועוד יותר בענינים אסורים, הרי הוא לוחם שזה לא יבלבל את תאוותו, שזהו"ע הוד שבחסד. וכל כך גדלה תאוותו עד שבא לידי התקשרות בהתאוה, שזהו"ע יסוד שבחסד, ועד שגם המחדו"מ שלו הם בענינים חומריים, וכך הולך מדחי אל דחי, עד שבא לכלל דברים אסורים, שזהו"ע מלכות שבחסד.

(ה) **והנה** עיקר ענין בירור פרטי המדות נשלם ביום ל"ג בעומר²², שהוא בחי' הוד שבהוד, שזהו הסוף לעיקר המדות. והענין בזה, דהנה הוד שבהוד היא המדריגה היותר תחתונה בענין ההודאה גופא, שמודה שכן הוא אף שאינו מבין בשכלו. והדוגמא לזה, דהנה, יש חכם גדול שנפלא מעין כל עם בחכמתו, ויש גם חכם קטן, שאע"פ שבכלל יש לו שייכות לענין השכל, הרי, גם הוא אינו מבין את חכמתו הנפלאה של החכם הגדול, ומ"מ, כיון שיש לו שייכות לשכל, הנה אף שאינו מבין את השכל ששומע מהחכם הגדול, הרי הוא רואה שזהו ענין שכלי מופלא ביותר. ולכן, הן אמת שאי אפשר לומר שהוא יודע או משיג את הדבר, אבל בכל אופן הרי הוא מודה (אף שאינו מבין) שצריך להתבטל מלפניו, והיינו לפי שמרגיש שזהו ענין שכלי מופלא ביותר, וכיון שיש לו שייכות לשכל, הרי הוא מבין שצריך להתבטל לפניו, אע"פ שאינו יודע ואינו משיג. אבל איש פשוט ביותר שאינו שייך לשכל כלל, הרי לא שייך לומר עליו אפילו שהוא מבין שצריך להודות ולהתבטל אל החכם הגדול, ומה שמודה ומתבטל, הנה ענין זה גופא הוא אצלו בדרך הודאה. וזהו ענין

(21) קהלת ז, יד. וראה תניא רפ"ו. ובכ"מ. (22) בכל הבא לקמן — ראה סידור (עם

דא"ח) שער הל"ג בעומר שג, ג ואילך.

הוד שבהוד, הודאה שבהודאה, שענין ההוד (הודאה) גופא אינו מצד חב"ד או מצד חג"ת, אלא מצד הודאה בעלמא. וכמו שאומרים בנוסח מודים דרבנן: מודים אנחנו לך כו' על שאנו מודים לך, הודאה שבהודאה. וזוהי המדריגה היותר אחרונה בקדושה, שעל זה אמרו רז"ל²³ מאן דלא כרע במודים אינו קם לתחיית המתים, כי, גם כאשר אין אצלו ענין הידיעה, הרי כיון שיודע לכל-הפחות שצריך להודות, אזי יש לו תקוה. ואפילו אם אין לו גם ידיעה זו, אבל יכול לפעול בעצמו להודות מצד הודאה בלבד ללא ידיעה, הרי הוא לכל-הפחות בדרגא של הוד שבהוד, ויש לו תקוה. אבל מאן דלא כרע במודים, שחסר אצלו גם ענין ההודאה שבהודאה, אזי שדרתו נהפכת לנחש²³, והיינו, שאין לו שייכות לעניני קדושה.

ובזה יובן הקשר דל"ג בעומר לרשב"י, דהנה, העובדא של רשב"י היתה לקשר עומק רום עם עומק תחת (כמשנת"ל²⁴), ולכן, ההתגלות דעומק רום עד לשרש שרשו למעלה מעלה, היתה בל"ג בעומר, שהוא ספירת הוד שבהוד, שזוהי המדריגה היותר תחתונה בעבודה, שבה נשלמת העבודה דבירור עיקרי המדות, ואז יכולה להיות פתיחת הצינור להמשכת וגילוי שרש שרשו למעלה מעלה, שעיי"ז יגיע לכל ישראל גילוי פנימיות התורה. והכח לפעול פתיחת הצינור לזה הוא ע"י העבודה דהוד שבהוד, שהו"ע הקבלת עול, עולה של תורה²⁵ (כמשנת"ל²⁶), והיינו, שאינו מתחשב בהגבלות דזמן ומקום, וכללות עבודתו היא לגמרי שלא ע"פ טעם ודעת, ולכן, הנה לא זו בלבד שהמקום והזמן אינם מעלימים ומסתירים עליו, אלא אדרבה, שגם בזמן ומקום הרי הוא פועל הענין דוספרתם לכם.

(ו) **וזוהו** גם מ"ש וספרתם לכם ממחרת השבת דוקא. והענין בזה, דהנה, כללות סדר ההשתלשלות נקבע בדרגא של קדימה ואיחור, מטי ולא מטי²⁷, ובכללות הדברים הו"ע זמנים וסדר זמנים²⁸. אמנם, כדי שיוכל להיות הענין דוספרתם לכם, לברר את כל סדר ההשתלשלות עד למטה מטה בעומק תחת, הנה הכח על זה הוא ממחרת השבת, בחי' שלמעלה מכללות ענין הזמן²⁹. דהנה, המדריגה היותר נעלית בענין הזמן הו"ע

23 ראה ב"ק טז, סע"א. וזהו ח"ב ק, א. ח"ג קסד, א.
 24 בהשיחה שלפני המאמר — סעיף ה (לקמן ע' 75).
 25 ראה במדב"ר פ"ח, כא. מדרש שמואל פכ"ט. וראה המשך תרס"ו ע' תרתו.
 26 בהשיחה שלפני המאמר — סעיף ה (לקמן ע' 75).
 27 ראה זח"א טז, ב. סה, א. עץ חיים שער ז (שער מטי ולא מטי).
 28 סהמ"צ להצ"צ נו, ב. נט, א.
 29 ראה לקו"ת אמור שם לה, ד. אוה"ת ויקרא ח"א ס"ע קסז. ח"ג ע' תתסט. ועוד.

השבת, שלאחרי ששת ימי החול בא יום השבת שהוא מקודש מכל הימים, דשבת מקדשא וקיימא³⁰, אבל אעפ"כ הרי זה עדיין ענין שבזמן, וכמ"ש³¹ כי ששת ימים גו' וביום השביעי שבת וינפש. וכיון שזהו עדיין בגדר זמן, הנה עם היות שזהו זמן דקדושה, הרי דיו שיפקיע את עצמו, אבל אין זה מספיק בשביל להפוך השטות דלעו"ז. ולכן, כאשר צריך להיות וספרתם לכם, שהו"ע הבירור עד לעומק תחת, הנה הכח על זה הוא ממוחרת השבת, למעלה אפילו מהענין דשבת מקדשא וקיימא, בחי' שלמעלה מסדר השתלשלות.

והענין בזה, דהנה, בשעת יציאת מצרים, היתה האתערותא דלעילא על הענין דכי ברח העם, ועל כללות ההכנה למתן תורה, בכח זה שנגלה עליהם מלך מלכי המלכים הקב"ה וגאלם, וכמאמר בעל ההגדה³² אני ולא מלאך אני ולא שרף אני ולא השליח אני הוא ולא אחר, הקב"ה בכבודו ובעצמו, והיינו³³, דכיון שהיו שקועים במ"ט שערי טומאה, הנה אם ה' בא מישהו אחר, אפילו מהדרגות היותר נעלות בקדושה, הרי לא זו בלבד שלא ה' יכול להוציא את בני משם, אלא אדרבה וכו', ולכן הוצרך לבוא דוקא מלך מלכי המלכים הקב"ה בעצמו, שאין לו שייכות כלל לסדר השתלשלות, שזהו מ"ש³⁴ ופסח הוי', שהו"ע הדילוג למעלה מסדר השתלשלות³⁵. וכמו"כ כאשר ניתנה לבני מצות ספה"ע על כל הזמנים כולם, אזי נאמר להם שהנתנית כח שיוכל להיות וספרתם לכם, שכל המ"ט יום יהיו ספורים, מבוררים ומזוככים³⁶, הרי זה ממחרת השבת, מבחי' שלמעלה לגמרי מסדר השתלשלות אפילו בדרגות שבקדושה, למעלה גם משבת שמקדשא וקיימא. וכאשר נמשך ממחרת השבת, ונעשית העבודה דוספרתם לכם, אזי באים סוכ"ס להביאני המלך חדריו, דקאי על מ"ת, שאז ה' הענין דאנא נפשי כתבית יהבית³⁷, שניתן לנו (מ'הָאָט אונז אָפּגעגעבן) עצמות ומהות א"ס ב"ה.

אך בתור הכנה לזה ישנו בינתיים הענין דל"ג בעומר, שאז הוא גילוי פנימיות התורה³⁸. והיינו, שאע"פ שסדר ההשתלשלות בלימוד

תשל"ו (סה"מ תשל"ו ע' 164 ואילך. ע' 169

ואילך. ע' 211). וש"נ.

(36) לקו"ת אמור שבהערה 6 (ומציין

לפרדס שער ח פרק ב). ובכ"מ.

(37) שבת קה, א (כגירסת העין יעקב).

לקו"ת שלח מח, סע"ד ואילך. וראה תניא

פמ"ז. ועוד.

(38) ראה סה"מ תש"ד ע' 211. וראה גם

(30) ביצה יז, א.

(31) תשא לא, יז.

(32) פיסקא "ויוציאנו".

(33) סידור האריו"ל בהגש"פ. לקו"ת צו

יב, ג. ועוד.

(34) בא יב, כג ובפרש"י.

(35) ראה לקו"ת שה"ש טו, ב. ד"ה קול

דודי (הא' והב') ור"ה וספרתם לכם —

התורה הוא שתחילה לומדים נגלה דתורה ואח"כ באים ללימוד פנימיות התורה, מ"מ, צריך לידע שהכח שיוכל להיות סדר זה גופא הוא עי"ז שיש תחילה הענין דל"ג בעומר, שזהו"ע גילוי פנימיות התורה, שזה נותן כח שלימוד נגלה דתורה יהי' כדבעי למהוי, וגם שע"י נגלה דתורה יבואו לפנימיות התורה. והענין בזה, דהנה, דוד המלך ביקש גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך³⁹, דאף שלמד לא רק נגלה דתורה, אלא גם פנימיות התורה, מ"מ, לא הגיע להענין דנפלאות מתורתך, כיון שזהו ענין שיתגלה רק לעתיד לבוא⁴⁰, כמ"ש⁴¹ כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, נו"ן פלאות⁴², שהו"ע שער הנו"ן שיתגלה לעתיד לבוא⁴³. אמנם, ההתחלה בזה ישנה כבר החל מל"ג בעומר, ע"י רשב"י, שפתח את הצינור להיות גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך, ובפרט ביום הסתלקותו, ל"ג בעומר⁴⁴, שאז הי' ענין גל עיני, דאף שכל ימיו למד רזין דאורייתא, הנה ביום הסתלקותו גילה רזין טמירין דלא גליאן עד השתא⁴⁵, באמרו, שלא יהי' כדורו עד דרא דמשיחא⁴⁶, שאז יתגלה הענין שאותו פתח רשב"י.

וע"פ הידוע שבכל שנה ושנה מתעוררים עוד הפעם כל הענינים וכללות המעמד ומצב שהי' בפעם הראשונה⁴⁷, הנה כאשר עומדים בל"ג בעומר בתנועה של התקשרות ללימוד פנימיות התורה, לילך בדרך שפתח רשב"י, ולהמשיך זאת על כל השנה כולה, הרי זה הכנה והקדמה להענין דמ"ת, הביאני המלך חריו, וזהו גם עת המוכשר לבקש ולפעול (אויסבעטן) שתקויים בקשת דוד המלך, גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך, שגם בתורתך, לימוד נגלה דתורה ולימוד רזין דאורייתא, יהי' גילוי הנפלאות, ועד לביאת משיח צדקנו, במהרה בימינו, שהוא ילמד פנימיות התורה עם כל בני כולם⁴⁸.

(41) מיכה ז, טו.

(42) זח"א רסא, ב.

(43) ראה אוה"ת נ"ך עה"פ (ח"א ע' תפז).

(44) ראה פרי עץ חיים שער ספה"ע פ"ז.

(45) ראה אדרא זוטא בוח"ג רפז, ב. רצ, א. רצא, א.

(46) זהר ח"ב קמו, א. ח"ג נח, א. קנט, א.

(47) ראה רמ"ז בספר תיקון שובבים.

הובא ונתבאר בספר לב דוד (להחיד"א) פכ"ט.

(48) לקר"ת צו שם. ובכ"מ.

ד"ה להבין ענין הילולא דרשב"י וד"ה גל עיני — תשל"ז (סה"מ תשל"ז ע' 214. ע' 216. ע' 230). וש"נ.

(39) תהלים קיט, יח. ראה המשך חייב אדם לברך תרל"ח פכ"ג ואילך (סה"מ תרל"ח ע' קמז ואילך). וראה גם מאמרים שבהערה הקודמת (סה"מ תשל"ז ע' 218. ע' 229 ואילך).

(40) ראה פרש"י שה"ש א, ב. לקר"ת צו יז, א ואילך. ובכ"מ.